

man ikke til en vis Grad burde følge det svenske Udkast paa dette Punkt. Indrømmes maa det jo, at Reglerne om Pligten til at føre autoriserede Handelsbøger hvile paa Hensyn, der staa i nær Forbindelse med de Hensyn, der enten ligefrem begrunde de særlige Regler om Handelskøbet eller dog gøre det forsvarligt at haandhæve Parternes Pligter i Handelskøbet med større Strenghed paa Punkter, hvor dette af andre Grunde er ønskeligt. Af forskellige Grunde findes denne Ordning dog ikke at kunne tilraades. Først og fremmest kommer det herved i Betragtning, at vore endnu gældende Regler om Bogføringspligten hvile paa en Lovhjemmel (Erdg. 1. Juni 1832), der skriver sig fra et Tidspunkt, paa hvilket Forretningsforholdene vare langt fra at have naaet den Udvikling, som Nutidens Forretningsdrift udviser. Saaledes skal det fremhæves, at bl. a. Høkere og Haandværkere ubetinget ere fritagne for at føre Handelsbøger, hvilket hviler paa Forudsætningen om en Begrænsning i det kvantitative Omfang af Høkerhandel og Haandværk, som ikke længere holder Stik. Ligeledes skyldes de forskellige Regler, der gives for Udsalg i Land og By, Hensyn, der i hvert Fald efter Forbrugs-, Produktions- og Indkøbsforeningernes Opkomst ikke længere gøre sig gældende med fuld Styrke. Dernæst vilde et for det hele Lovomraadet fælles Købmandsbegreb ikke opnaas ved at følge denne Ordning, hvilket derimod er Tilfældet efter svensk Ret. Vor Lovgivning har tvertimod hidtil fulgt den Vej: paa hvert enkelt Omraade, hvor Begrebet „Handlende“ har Betydning, at bestemme dette Begreb med særligt Hensyn til de i de enkelte Tilfælde afgørende Retshensyn, jfr. foruden den nævnte Erdg. 1. Juni 1832 Lov om Opretelse af en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn 19. Febr. 1861 § 13, Konkurslov 25. Marts 1872 § 45 og Fimalov 1. Marts 1889 § 8, jfr. § 35.

Man har derfor anset det for rigtigst

at følge samme Vej som det norske Udkast: at give en selvstændig og detailleret Bestemmelse af Begrebet „Handlende“, for saa vidt angaar Udkastets Bestemmelser om Handelskøb. Herved imødekommes ogsaa et af Fællesrepræsentationen for den danske Handelsstand i dens ovennævnte Erklæring udtalte Ønske.

Ved Fastsættelsen af, hvilke Personer, der skal anses som „Handlende“ i denne Henseende, har man været ledet af den Tanke: at ligestille alle Forretningsdrivende, hvis Virksomhed efter dens Beskaffenhed kræver en paa lignende Maade ordnet Forretningsdrift som den egentlige Handelsvirksomhed. Ved at forfølge denne Tanke fuldt ud, vilde man imidlertid — med al Forretningsdrifts Tilbøjelighed til at antage de for Handelsvirksomheden uddannede Former — let komme for vidt og navnlig fjerne sig betænkeligt fra, hvad man baade fra norsk og svensk Side har ment at maatte blive staaende ved som den for Tiden antagelige yderste Grænse. Man har derfor maattet opgive at medtage den større Landbrugsdrift, Mejeri, Handelsgartneri og lignende Virksomheder indenfor den saakaldte Urproduktions Rammer, for saa vidt den ikke i det enkelte Tilfælde maatte kunne anses som egentlig Fabrikvirksomhed.

Under Udkastets Bestemmelse gaar først og fremmest den Virksomhed, hvis Formaal er selve Ombytningen af Værdien. Det er herved ligegyldigt, om Virksomheden drives som egentlig „Næring“. Ved Udtrykket „enhver, der gør sig til Bedrift at afhænde dertil indkøbte Varer“ er medtaget ogsaa Foreninger som Forbrugs- og Indkøbsforeninger, hvis Formaal er at indkøbe Varer til Fordeling mellem Medlemmerne, for at disse selv kunne indvinde den Fortjeneste, der ellers maa afgives til Mellemhandlerne. Der findes ingen Grund til i her omhandlede Henseende at stille saadanne Sammenslutninger udenfor den egentlige Handels Kaar. Ligeegyldigt er det